

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 105

Kjem ut
kvar måned

Mai 1939

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

10. årg.

Bønn.

Mel.: O Herre Krist, dig til oss vend.

Når stormen raser vilt på hav,
og åpner vidt sin bølgegrav,
kom til oss, du som hjelpe kan,
kom til oss da, vår frelsermann!

Du truer stormen, når du vil,
og tvinger bølgen å bli still.
Så gir du og vårt hjerte ro,
om vi til dig, o Gud har tro.

La ordets fyrtårn lyse klart,
så vi fra ulykker blir spart,
ei lider skibbrudd på vår tro,
og aldri mister hjertets ro.

O Jesus Krist, ditt dyre navn
vi lærte i vår moders favn.
La det få være ankergrunn,
vårt feste til vår siste stund.

Vårt folk vi legger i din hånd.
Å, led det ved din Hellig Ånd!
La oss til sist få samles der,
hvor du og alle frelste er!

Paul Nilsson.

Dåpens nåde.

Så mange som er døpt til Kristus
har iklædt sig Kristus.

Gal. 3, 27.

Vi blev døpt som små. Og vi kunde hverken tale eller tenke eller be.

Derfor tror enkelte at det ikke går an å døpe småbarn. De må først bli store, så de kan omvende sig og tro, før de døpes, mener man.

Men da har man glemt et par ting, meget viktige ting.

For det første har man glemt Jesu ord: »Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ingenlunde komme inn i det? Mark. 10, 15. Altså setter man saken på hodet når man sier at de små barn må bli

store som oss voksne for å få del i dåpens nåde. Det er tvertimot vi voksne, sier Jesus, som må bli så små at vi tar imot Guds rike som det lille barn.

Og Jesus sier oss også hvordan vi voksne skal bli som det lille barn: vi skal omvende oss og bli som barn. Matt. 18, 3. Her sier Jesus oss, hvad omvendelsen hos den voksne tilsikter. Vi voksne må omvende oss for å komme dit som barnet er allerede ved fødselen, det gjør ingen motstand mot Guds nåde. Men det gjør vi voksne. Og denne motstanden er det Gud bryter ned hos oss gjennom vekkelsen og omvendelsen, slik at vi ligger der for hans fot akkurat like hjelpeløse som det spedde barn.

Her er det man har misforstått omvendelsen, som om den var noget hvormed vi hjalp til ved vår egen frelse. Nei, tvertom, vi kan ikke hjelpe Gud å frelse oss. Det eneste vi kan, det er å gjøre motstand. Men denne motstand bryter altså Gud ned hos oss gjennom vekkelse og omvendelse.

Man har videre misforstått omvendelsen derhen at Gud behøver vår hjelp for å frelse oss. Nei, Gud behøver ingen hjelp, han behøver bare adgang.

Og det lille barn har gitt adgang. Det har jo ikke bevissthet og vilje til å hindre ham. Derfor kan han her uhindret overføre arven til den lille »arving«. Ti arving er den lille ikke bare til arvesynden, men også til nåden, fordi han er født i den slekt som Kristus har sonet for.

For det annet har disse folk glemt at arven opsøker arvingen. De lever ennu i den forestilling at det er arvingen som må melde sig og søke arven. Derfor mener man at barnet først kan døpes når det blir så stort at det selv søker dåp.

Her er en grunnleggende misforståelse.

ikke bare av dåpen, men også av nåden. — Man har ikke sett det dyreste og hemmeligste i nåden, nemlig at den ikke bare er gratis, men at den opsøker synderen ennå før synderen tenker på den.

Derfor er den voksnes omvendelse, anger og tro ikke noget hvormed vi hjelper Gud å frelse oss, men meget mere det valg, hvorved vi under Guds nådevirkning beslutter oss til ikke å hindre Gud fra å gi oss del i frelsen. Da først er vi voksne »blitt som barn«. For det eiendommelige ved det spede barn er intet annet enn dette at det ikke hindrer Gud fra å gi det arven.

Professor Hallesby.

Min lykke.

Jeg satt som ganske ung mann ved en kjær venns dødsleie. Da jeg så det hvite ansikt, de smale hender, den korte pust og så tenkte på hans unge hustru og barna, var min første trøst til ham — et tårevetet ansikt.

Men han talte til mig. Fortalte om sin kamp for å komme til tro på Jesus Kristus og om hvordan han der hadde overvunnet sin frykt for døden. Så smilte han til mig, et matt, gult, men stralende smil, og sa:

»Jeg har nu lenge hatt til motto dette ordet: Voluntas Dei felicitas mei«. (Guds vilje er min lykke).

Lykkelige, lidende venn — du hadde rett! Det ordet har jeg tatt i arv og vil beholde det til *min* dag!

Ombord på en av vare tankbåter vekker det en dag en smule opsikt da båsen tar en generaloprydning og pakker sammen, omtrent som til hjemreise. Og så midt på Atlanteren.

»Du skal da ikke mønstre av, vel?« spør et par kamerater.

»Det får bli som Gud vil,« svarer båsen.

To timer senere var han »mønstret« av — midt på Atlanteren! Det var en luke på fordekket som han skulde holde åpen for pumpemannen. Plutselig feier en veldig sjø innover dekket og etterlater båsen bevisstløs — for ikke å våkne mer i dette liv.

Lykkelig det menneske som i smil og tårer, i livet og døden, eier denne hemmelighet:

Vi vet hvad lykken er i livet,
det er Kristus og bare Ham.
Han til frelse for oss jo blev givet,
a, matte alle fa se det Guds lam!

Leif Bruunvand,
i »B. og H.«

Gud hører bønnen.

I min ungdom var jeg et år til sjøs for min helbreds skyld. Da vi seilte ut fra Cardiff for Montevideo, falt en av matrosene i sjøen. Han blev fisket op av en båt og kom ombord igjen. Det blev stelt med ham på beste måte. Men han hadde fått så meget av det kolde, skitne vann ned i lungene at han etterhånden blev alvorlig syk. Etter kapteinens ønske forsøkte jeg å være læge for ham. Jeg studerte lægeboken og benyttet medisinkassens innhold efter beste skjønn. Men det gikk stadig nedover med ham, og mens vi en dag lå i vinnstille under Ekvator blev det klart at han snart måtte bort.

Sammen med tømmermannen ombord, som var troende, hadde jeg søkt å være sjelesørger for den syke. Og nu da døden nærmet sig, kom han i stor nød. Men så kom også den trofaste Frelser til ham, så han fikk fred. Dødens gru var borte, og det var intet for ham at hans legeme måtte senkes i havet, når han hadde stridt ut.

Så bad han mig skrive hjem til hans mor i Sverige — han var svensk — og fortelle om hans bortgang, og at han døde salig i troen. Og så sier han: »Å, hur mor vill bli glad, når hon hör at jag har hunnit fram.« »Du har altså en troende mor da,« sa jeg. »Ja,« sa han, »mor har bedet for mig«. — Og mor blev glad, da hun fikk meddelelse om at det største hun hadde bedt om for sin gutt var skjedd, han var blitt frelst ved Guds nåde.

Gud hører bønnen.

Bj.-J. i Lys og Liv.

Våre døde.

6. april: Albert Valdemarsson Bakke, g. gbr.: i. 1880; kreft.

Herren skal strida for dykk og de skal halda dykk stille.

2. Mos. 14, 14.

Notisar.

Døypte: 19. mars Egil Kåre, f. 2. febr. av f. Ingolv Larsson Vambeset, Hessevik, og k. Johanne Andreasdr. (f. Fonn). — 2. april Olina Signy f. 20. des. av f. Karl Martinsson Førde og k. Borg-hild Hedvinsdr. (f. Svoen). — 7. april Hjalmar Elias, f. 24. nov. av f. Andreas Eliasson Ytre-hauge og k. Gunhild Hansdr. (f. Thunold). — S. d. Odd Petter, f. 20. jan. av f. Magnus Pettersson Indergard, Gangsoy, og k. Marta Josefsdr. (f. Gangsøy). — S. d. Kjell Rollevik, f. 19. nov. av f. Reidulf Henriksson Eldevik og k. Jenny Andreasdr. (f. Angelshaug). — S. d. Olav Anna, f. 26. febr. av f. Alf Johnsson Fløtre, Hessevagbakke, og k. Asbjørg Albertsdr. (f. Bakke). — 10. april Jofrid Petra, f. 26. febr. av f. Martin Jensson Spjvberg, (Solibakke), og k. Ingeborg Pedersdr. (f. Åland).

Ektevigde: 3. april i Rugsund Sigurd Johannes-son Solheim, Vannylven, og Ingeborg Paulsdr. Midthø, Leirgulen.

Ofringar: Rugsund 7. april til heidningmisjonen kr. 78.35. — Davik 9. april til indremisjonen 124.74. Totland 10. april til heidningmisjonen 27.10.

Basar: Levdal 25. mars til sjømannsmisjonen 66 kr.

Til sjukeroktlaget er innkomme: Basar Davik 160 kr. — Lødd: Gangsøy, Torheim, Skate-straumen 5 kr. — Merke: Gangsøy, Torheim, Skatestraumen 2 kr. — Medlemspengar: Haus 1, Torheim 7, Skatestraumen 13, Davik 65. — Maibloomar: Gangsøy 5.

Norske namn for norske born!

Oystein, Øyolv, Øyvind, Øyfred, Ørnudv, Øygunn, Øygerd, Øyvang.

Yngvor, Yngvild.

For 100 år sidan. Døde: 27. mai 1839 Christi Monsdr, Liesæter, karkone, 82 ar.

Kristelig lytterlag. I meldinga i siste nr. vart det gjort ein leid feil. Reksnes krins vart i farten teke saman med Kjolsdal. Som ein vil sjå av namna var der 4 lydarar frå Reksnes krins som hadde skrive seg som medlemmer. — I Davik sokn er vidare kome til: I Levdal: L. P. Lefdal, Martinus H. Lefdal, Kristoffer Liset, Kr. P. Midthjell, R. Lefdalsnes, Johan H. Lefdal. — I Haus krins: Ingeborg Gillesdal, Olav Hatlen, O. Manseth, Olav Haus. — I Davik sokn er der saleis i alt 50 medlemmer, eit framifrå godt resultat. Det er berre ein 6-7 stykke som ikkje vilde vera med.

Gudstenester:

6. sund, etter paske, 21. mai:	Totland.
1. pinsedag, 28. "	Davik.
2. pinsedag, 29. "	Rugsund.
Treeinings sund., 4. juni:	Alfot.
1. sund, etter treein., 11. "	Totland.
2. sund, etter treein., 18. "	Davik.

Det skal i pinsen og ikring pinse vera ofring i Davik til heidningmisjonen, i Rugsund og Totland til prostihjelperesten.

Kvittering for kontingent: O. Rosenlund, Kristen P. Ravnefjell, R. P. Daviknes, Elisabeth Daviknes kr. 2.50. — Jakob Åsnes 5. — Klokkar Daviknes, Karl M. Førde, lærar Bruland, Harald Bruland 3. Alette Hundvik 1. — Anne H. Bortne, Anna Ødegård 2. — Tilsaman 32 kr.

Hjarteleg takk til alle.

Ved en fars bære.

Mel.: Tenk når engang.

Takk, kjære far, for alle svundne dage som vi fikk være sammen her på jord. Du har fått hjemlov, vi går her tilbake og savner dig og sørger, vi og mor.

Du var så syk og smerter ofte plaget dig, kjære far. Du blev så svak og trett; men du talmodig bar det, aldri klaget, din Frelser gjorde sykdomsbyrden lett.

I stuen blev det trist og tomt og øde, da du gikk bort. Vi kan det ei forstå, men vi har håpet om et saligt møte, Gud gi at vi det alle må opnå.

Ja, far, du vilde helst til Jesus flytte. Hans navn, det var den allerbeste skatt, som du ei vilde for all verden bytte, ja, Jesus var din tilflukt dag og natt.

Du hvilte trygg i Jesu frelserarme, — så lød de siste ord du til oss sa. Gud vilde sig så nådefull forbarme og tørre alle smertens tarer av.

Nu er du fri fra sykdom, sorg og smerte, ei nogen synd og sorg skal engste mer, men takk og lovsang fyller helt ditt hjerte, for nu du ser din Frelser som han er.

Det var din bønn for alle dine kjære, at vi må møtes hist i himlens stad, at Gud må nådig hjem til sig oss bære, så frelst for evig vi ei skilles ad.

Ha takk da, far, fordi du vandret trolig i Jesu spor, oss lærte livets ord. Du fikk gå hjem til himlens frydebølg og venter på oss der i englekor.

M. B.

Ver ærleg.

Gud krev av alle menneske at dei skal vere ærlege, både mot han og mot kvarandre. Alt det vi har, har han gjeve oss til låns, og ein dag vil han krevje alle til rekneskap for korleis dei har stelt og styrt med hans gaver. Då skal dei trugne tenarane få si lønn, dei utroe si straff. Det er ingen ting dult som ikkje då skal verte openberra. — Dette gjeld alle menneske, men i fyrste

rekke dei som er Guds born, for dei har fått mest. Dei skal vere føredøme for verda. Deira liv er verda sin bibel, heiter det, og for mange som lever utan Kristus, er Guds born sitt liv det einaste dei ser av Kristus.

For ei tid sidan kunde ein i blada lese fylgjande stykke: »Ein heradskasserar på Auslandet har mottleke 1300 kr. som »etterbetaling på skatt« frå ein mann som ynskjer å vere anonym. Han sende pengane gjennom soknepresten og gav op at han no hadde vendt seg til Gud og ikkje vilde ha skattesnyteriet på samvetet. — Det vore gildt om fleire rikingar hadde vendt seg til Gud og so til kommunen.«

Skatten er eit trist kapitel som rømer mykje uærlegdom. Diverre er det mange som alt for lett »på ære og samvet« skriv under på slikt som ikkje er rett, eller i det heile teke ikkje gjev op. Dei tek det ikkje so nøgje, for skattebyrdene er so tunge, segjer dei, utkoma so lita, det er so mange som snyt og lurar seg undan, o. s. b. Dei som lever på lygn og døyr på lygn, kan nok bruke slike påskot, men for kristne er dei ubrukande. Samvetet kan ikkje og skal ikkje døyvast med slikt. Guds vilje er at vi skal vere ærlege i all vår ferd. Vi bed ogso kvar gong i Fadervåret om at Guds vilje må råde på jorda. Men kvar skal Guds vilje råde om ikkje hos dei kristne? — Og Jesus har sagt oss at vi skal gjeve Gud det som høyrer Gud til og keisaren det som høyrer keisaren til. Det var Frelsaren si stoda til skattespursmålet. Der lyt ogso dei kristne stå. Gjer vi ikkje det, kan vi ikkje segje at vi elsker Kristus og har ingen rett til å bere hans namn. For »den som elsker meg, han er den som held boda mine«.

Det gjeld ikkje berre skatten, men alt anna på vår livsferd, både stort og smått, ogso det som »ikkje er so nøgje«. Den som er fru i smått, han er ogso tru i stort.

Frå »Menighetsblad for Bremanger«.

Sankt Sunniva.

Frå Sigrud Undset: »Norske Helgener«.

(Forts.)

Saktens har spenningen vært stor da de satte over til Selja. På vestsiden så de at det hadde nylig gått ras et sted i hamrene.

Kongen og hans følge arbeidet sig op

gjennem uren, ryddet og lette mellem stene. Overalt fant de menneskeben som utsendte vellukt. Og til slutt kom de til et sted, hvor et stykke utoverlutende fjell nylig var styrtet ned — en del av taker over en stor heller. De trengte inn i hulen, og innerst inne fant de liket av den hellige Sunniva, helt og uskadd, med hy og hår lå hun som hun sov.

Vi vet at eventyrsagaer har vært fortalt i Norge fra eldgammel tid av — gjeterguttene kunde sagaer om vonde stemødre og om bergtatte kongsdøtre som sitter i fjellhuler og bier på at helten skal komme og løse ut sin brud. Legenden fører Olav Trygvesson, eventyrprinsen i vår historie, inn i berghallen til en sovende jomfru. Men hun er ikke for ham — det er Olavs Herre og Konge som har vært her og utfridd sin brud og kronet henne med det evige livs krone.

Derefter, heter det, lot Olav Trygvesson bygge en kirke i fjellet utenfor Sunnivahel-leren. For at de kunde skapes kirketomt midt i skredbanen måtte to svære murer bygges tvers over uren, og på den øverste terrassen blev kirken reist. Den var ganske liten, men omhyggelig og fint muret, som en kan se av ruinen. Også hulen blev utbygget til kapell. Hele anlegget blev kalt det største mannsverk som var utiørt i Norge. Benene av Seljemennene blev lagt i store og små skrin, og det blev gjort en kiste til den hellige Sunnivas lik. Den stod først i kirken oppe på fjellet. Da den første inndeling av Norge i biskopsdømmer fant sted, blev Selja bolig for biskopen i Gulatingslagen, og han fikk sin gård og biskopskirken nede på sletten ved sjøen. I 1170 blev imidlertid biskopsetet flyttet til Bergen og Sunnivas skrin ført til domkirken der. Men en del iallfall av de andre helgenskrin blev værende på Selja. — Den gamle biskopsgård og domkirke på øen blev overlatt til benediktinermunkene som anla et kloster her. Kirken blev nu viet til den engelske helgen St. Albon, så de første munkere er vel kommet fra England. Klosters historie vet man ikke meget om; tradisjonen forteller at det stod øde allerede før reformasjonen, idet det en tid i forveien skal være blitt bombardert og brent av svenskene.

(Forts.)